

Læge røber en af Det tredje Riges bedst bevarede hemmeligheder

HITLER HAR TO BØRN

Hitler og Eva Braun ved middagsbordet i Berghof.

Der ser ud til at foreligge virkelig sikre holdpunkter for, at han er far til en dreng og en pige, i dag henholdsvis 25 og 23 år

AF STEIN VIKSVEEN

BONN (Privat)

■ **DET ER NAT.** Berlin står i flammer, russere og tyskere kæmper en sammenbidt nærkamp mod mand. Adolf Hitlers rigskancelli skælver under de russiske bomber og granater. Kun dybt under jorden, i »førbunkerne«, mærker man endnu intet direkte til, at sammenbruddet er nær. Der serveres champagne for Hitler og frue. De fejrer deres bryllup. Kort tid forinden var føreren blevet viet til Eva Braun, hans elskerinde fra 1931; parrets to børn havde fået en officiel far.

■ **I DE SIDSTE AR** har der gået mange rygter om Hitlers børn uden for ægteskab, men først nu ser der ud til at foreligge virkeligt sikre holdpunkter for, at han er far til en dreng og en pige, i dag henholdsvis 25 og 23 år.

Uenige nazister

Når sandheden endelig er kommet for en dag, skyldes det magtkampe og stridigheder mellem to forskellige nazistgrupper. Den ene gruppe holder på, at Hitler var manden med geniets kraft, der ledede Tyskland frem til en verdensmagt, men som måtte bide i græsset på grund af »sammensværgelsen« mellem kommunister og kapitalister, begge anført af jøder, hvormed menes den militære koordinering mellem Sovjet og USA under verdenskrigen. De forsvarer ubetinget alt, hvad Hitler foretog sig, fra koncentrationslejrene og jødeudryddelsen til mobiliseringen af 14-årige »soldater« i krigens sidste fase.

Den anden gruppe er mere tilbageholdende. Den forsvarer ikke Hitler i et og alt. Det vil sige, han var nok genial, men han var hjælpeløst underkastet sin djævelske privatlæge, dr. Morell. Morell arbejdede målbevidst på at nedbryde førerens helbred, hvad der lykkedes for ham. Midt var farlige medikamenter. Det var intet vanskeligt arbejde, da Hitler havde den urokkelige tro på medicin, som hypokondere gerne har. Særlig havde han tiltro til naturpræparater som tørrede blade og urter — direkte fra naturen, det var det rigtige for en virkelig arier

En af forkæmperne for denne teori, dr. med. H. D. ROEHRHS — i dag kommunelege i landsbyen Maschen, syd for Hamburg — har skrevet en hel bog om det: »Hitler — die Zerstörung einer Persönlichkeit« (Hitler — en personligheds ødelæggelse). Han fortæller indgående, hvordan dr. Morell fra omkring 1936 langsomt, men sikkert ødelægger Hitlers åndelige og fysiske tilstand. Men samtidig vil Roehrs demontere rygterne om, at føreren var impotent, for ikke at sige homoseksuel, sådan som det af og til

påstås. Han skriver nemlig: »I virkeligheden er det kendt for de indviede, at Hitlers forhold til Eva Braun ikke blev uden følger ... endda to gange ...

Roehrs arbejdede under krigen i sundhedsvæsenet og var nær ven og medarbejder til professor Scholten, specialist i gynækologi. Professoren dræbtes ved en ulykke kort før sammenbruddet, men før han gik i sin grav, fortalte han sin ven Roehrs en af det tredje riges bedst bevarede hemmeligheder.

To gange, i 1941 og 1943, måtte han i længere tid opholde sig i »Ornereden« i Obersalzberg i de bayerske alper, Hitlers privatsidens. Her behandlede og forleste han Eva Braun, der bragte en velkøbt søn og en kraftig pige til verden.

Så ikke på billeder sammen med Hitler

Hvorfor er dette ikke blevet offentliggjort tidligere? Hvorfor lod Hitler ikke sine børn fejre som »førers efterfølgere«? Her drejer det sig om børn født uden for ægteskab og passer ikke ind i småborgerlige nazisters moralbillede. Desuden mente den utærlige propagandaminister Joseph Goebbels, at sagen burde hemmeligholdes. Det passede sig ikke, at Hitler morede

Dr. med. H. P. Roehrs

sig med kvinder, mens tyske soldater døde ved fronten. Og for tyskerne skulle Hitler være et overnaturligt væsen, der ikke var noget så prosaisk og dødeligt som en barnefar.

Alle undersøgelser bekræfter rigtigheden af denne historie. Det er betegnende, at Eva Braun på de to tidspunkter i 1941 og 1943 ikke var at se på nogen billeder sammen med Hitler. Derimod er det på det rene, at hun opholdt sig i »Ornereden«. Og professor Scholten var der på samme tidspunkt.

Mindre holdbar er billedbladet »Bunte Illustrierte«s historie, den fortæller, at føreren var så stolt og tilfreds, da TILLY FLEISCHER i 1936 vandt guldmedaljen i spydkast ved de olympiske lege i Berlin, at han skænkede hende en datter. Det nægter den forhenværende spydkasterske, der nu hedder TILLY GROTE, og som har anlagt sag mod billedbladet.

— Hitler har en datter, og hun skal være gift med Philippe Mervin, der er jøde, fortalte bladet i en historie. Det skulle være Gisela Grote. »Bunte Illustrierte« bragte et billede af Hitler sammen med en ung dame, der blev opgivet at være Tilly Fleischer. I virkeligheden var

det nazi-gauleiter Albert Forsters kone fra Danzig.

Oplysningen om, at Hitler havde en datter, var åbenbart så interessant, at et telegraphbureau fandt grund til at fortælle den videre. Men vesttyske ugeblade er ikke altid de sikreste kilder. Tilly Grote var gift med tandlæge Fritz Heuser i Frankfurt. »Bunte Illustrierte« må i farten have forvekslet Heuser med Hitler, da begge navne begynder med H. Hun blev skilt fra tandlægen for et par år siden. Billedbladets forlægger og chefredaktør blev dømt til at betale fru Grote 36.000 kr. i erstatning og tandlæge Heuser 18.000 kr. for tort og svie.

Byretten i Frankfurt fastslog, at Philippe Mervin, som angives at være gift med Tilly Grotes datter (ikke Adolf Hitlers), i virkeligheden hedder Julius Krischer og er dømt for sædelighedsforbrydelser. Så der var vist ikke meget, der stemte ...

Hitlers søn forretningsmand i Brasilien, påstår »Revue«

Det ser ikke ud til, at det konkurrerende blad »Revue« har haft mere held med sig. Det udsendte en hel hær af reportere, der skulle efterforske Hitlers søn og finde ud af, hvor de opholder sig. Med følgende resultat: Eva Braun blev 1. januar 1938 indlagt på en privatklinik i San Remo. Her kom Adolf Hitler junior til verden. I dag arbejder han som forretningsmand i Brasilien, påstår »Revue«. Den 12. juni 1943 kom det næste barn, den gang Martin Hitler, opkaldt efter førerens stedfortræder, Martin Bormann. Han skal i dag bære efternavnet Delgado og lever også på det latinamerikanske kontinent.

Nå ja, Roehrs fortæller er langt mere sandsynlig, og den holder også efter nærmere undersøgelse.

Hvor befinder disse to børn sig så i dag? En lille kreds ved det, dr. Roehrs er måske indviet, men de er tavse som graven.

Næsten som de andre

To bøger om lesbisk kærlighed

■ **LESBISK KÆRLIGHED** er genstand for en enorm interesse, som næppe er af videnskabelig art. I virkeligheden er lesbisk kærlighed selvfølgelig lige som al anden kærlighed (bortset fra den lille forskel). Kvinder elsker hinanden og lever sammen som ægtepar, og mere burde der egentlig ikke være at sige om den sag. Men ydre forhold gør, at det ikke er så nemt alligevel.

To nye bøger, amerikanerinden Ann Aldrichs »Den ensomme vej« og Annakarin Svedbergs »Din egen«, belyser problemerne på hver sin måde, men har det samme grundsynspunkt. Begge forfatterinder mener, at der er psykiske årsager til deres lesbisitet, men de mener ikke, at der findes mulighed for »helbredelse«, og de tror, at lesbisk kærlighed ville kunne blive fuldt ud så lykkelig som den mere almindelige form for kærlighed mellem mennesker af forskellig køn, hvis bare omverdenen ville lade de elskende i fred.

■ **ANNAKARIN SVEDEBERGS** bog er en roman om to kvinders »bryllupsrejse« til Grækenland. Helena og Rebecca er bestandig udsat for mænd, som prøver at kile sig ind mellem dem og overtale den ene eller den anden til at vende tilbage til en »mere naturlig« form for kærlighed. Samtidig mistænker de hinanden for ikke at være helt overbeviste om det holdbare i forholdet, men efter forskellige genordninger får de etableret et smukt og varigt »ægteskab«. Den ydre handling er ikke særlig spændende, og en lidt flygtig poetisk fortællermåde gør det vanskeligt for læseren at følge rigtigt med. Men kærligheden er smukt beskrevet.

■ **ANN ALDRICHS** bog er mere journalistisk. Hun er selv lesbisk, men prøver (og det lykkes) at se objektivt på problemerne og beskrive dem, så andre kan sætte sig ind i dem. »Den ensomme vej« er den første af hendes to bøger, men af en eller anden bagvendt grund

Annakarin Svedberg

har det danske forlag »Aurum« fortrudt at udgive hendes anden bog »Lad osse os elske« først. Oversættelsen er meget sjusket, og der er læst elendig korrektur. Det er også en skam, at forlaget har føit sig foranlediget til at lave en særlig serie for lesbisk litteratur — »Sapho serien«. Hvad nytter det at foregive frisind, når man samtidig sætter tingene i bås på den måde?

Men begge bøger er gode og fornuftige indlæg i en debat, som ikke burde have været nødvendig. TW

Annakarin Svedberg: DIN EGEN. Oversat af Ivan Strang. Stig Vindelkaers forlag. 175 sider.

Ann Aldrich: DEN ENSOMME VEJ. Oversat af Otto Refsgaard. Aurum. 143 sider. Kr. 8,75.

Billeder fra Brauns familicalbum. Man har aldrig vidst, hvem børnene var

